

DEMOKRATEN!

Juli/Augusti/September 2000

Officiellt informationsorgan för Sverigedemokratisk Ungdom (SDU). Årgång: 3.

SDU, Box 766, 191 27 Sollentuna. Tel: 08-642 25 32.

Pg: 649 36 00-8. www.sverigedemokraterna.se

demokraten@sverigedemokraterna.se

Ansvarig utgivare: Jimmy Windeskog. I redaktionen: Erika Borgstedt, Joakim Larsson och Ann-Sofie Hansson.

AKESS

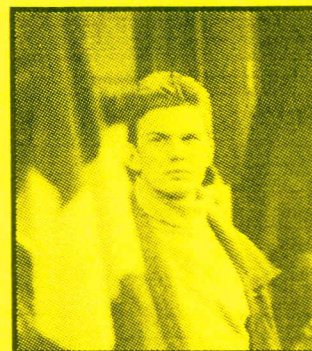
NY O...NDE

WINDESKOG
- TACKAR FÖR SIG

TRONSKIFTE I SDU

Jimmy Windeskogs ledare:

Att agera som redaktör....

Som redaktör för Demokraten har man mellan varven fått utstå en viss kritik. Generellt är kritik bara av godo, det är konstruktivt att få höra vad människor anser kan göras annorlunda. Dock är inte all kritik bra, ibland kan den vara intolerant och bakåtsträvande.

För det mesta har inte kritiken varit riktad mot mig personligen, istället för vissa artiklar jag har valt att publicera. Framförallt är det en skribent som har skapat känslor via sina artiklar. Faktum att detta har gått till den gräns att människor som inte ens är medlemmar i SDU har ringt och klagat på att denne fått tillgång till Demokratens sidor, till och med innan Demokraten kommit ut! I detta sammanhang kan det vara på sin plats med en förklaring.

Bara för att jag publicerar en artikel betyder det inte automatiskt att mina åsikter överensstämmer med artikelns innehåll. Tvärtom, delar av det som publicerats i Demokraten går helt emot mina egna uppfattningar. Men det betyder inte jag vill stoppa dem från att nå människor. Alla ska få göra sina röster hörda.

Det finns bara ett demokratiskt sätt att bemöta andra åsikter, och det är genom argumentation. Att stoppa åsikter, även om det gäller åsikter som jag själv inte tycker hör hemma hos SDU, är oacceptabelt. SDU är en genuint demokratisk rörelse och i en sådan skall det vara högt i tak. Om man anser att en person har svårt att uttrycka sig, att denne har missat väsentliga detaljer och kanske inte har kommit så långt i sin nationalistiska utveckling - ja då är det också ens egen uppgift att hjälpa denne genom att fylla ut bilden. Även om det inom SD och SDU finns olika fraktioner så står vi på samma sida och då förutsätter jag också att vara medlemmar hjälper varandra.

Som redaktör för Demokraten (eller någon annan nationalistisk publikation) har man ett enormt ansvar. Förfaller våra publikationer till samma nivå som exempelvis Aftonbladet eller Expressen, där man bekvämt avvisar alla andra åsikter än sina egna, så kan vi lika gärna lägga ner arbetet. Problemet i dagens Sverige är att demokratin inte lever, man är rädd för nya idéer. Vi anser ju oss stå högt över detta, och jag själv anser mig ha arbetat för den idén då jag publicerat artiklar - trots mängas höga rop och tandagnisslan.

På samma sätt har jag publicerat artiklar av människor som jag rent privat kan ha ganska svårt för, således har jag aldrig låtit Demokraten bli en reflektion av mig själv. I vissa fall har människor spekulerat om publicerandet av vissa artiklar (som i deras smak varit undermåliga) har haft att göra med min relation till den bakom artikeln. Att jag publicerat något berättar inget om mitt förhållande till skribenten - man skall vara lite mer proffsig än så.

Detta är den sista i raden av Demokrater jag har sammanställt. Som vanligt en blandning av artiklar, vissa som jag ställer mig helt bakom, vissa som jag själv har författat (det fina med att vara redaktör...) och vissa som jag inte ger så mycket för personligen. Men vem är egentligen jag att avgöra sanning och rätt? Jag kan, subjektivt, förklara att detta och detta gillar inte jag - men jag kan aldrig påstå att det objektivt skulle ha några fel då det endast är mina åsikter. Respekten för andras åsikter är oerhört viktig, den är ett fundament i nationalismen.

Så jag hoppas att Demokraten även i händerna på nästa redaktör kommer att innehålla artiklar som väcker känslor hos mig och andra. Vi har slagit in på en väldigt bra väg - låt oss hoppas att kursen hålls, och den hålls bara om vi respek-

SDU - landet över

SDU Syd

Box 99
244 22 Kävlinge

SDU Väst

Box 7045
461 07 Trollhättan
Tel: 0704-36 52 46

SDU öst

Box 200 85
104 60 Stockholm
Tel: 070-742 43 21

SDU Bergslagen

Box 2050
871 02 Borlänge
Tel: 070-754 32 31
SDU Nord (inaktivt
distrikt)
Box 3060
850 03 Sundsvall

SDU

Riksorganisation
Box 766
191 27 Sollentuna
Tel: 08-642 25 32
Postgiro: 649 36 00-8

sdu@sverigedemokraterna.se
demokraten@sverigedemokraterna.se

Faror i SDU

SDU:s uppgift som organisation är ganska enkel att definiera, det är helt enkelt att möjliggöra en svensk framtid för svensk ungdom. Uppgiften är enorm och det är också därför SDU i framtiden måste utveckla sin verksamhet till många fler områden. Målsättningen är att det skall finnas en väg in i SDU för varje flicka och pojke över 10 år oavsett var man kommer ifrån, vilken bakgrund man har eller vilka frididsintressen man har.

SDU måste finnas på grundskolorna, gymnasier och högskolorna. Vill du syssla med idrott, är du intresserad av naturen eller gillar du att spela musik så skall du kunna göra detta inom organisationer ställda under SDU. Om SDU skall kunna uppfylla målet att möjliggöra en svensk framtid för svensk ungdom så måste vi bli den största ungdomsorganisationen i landet, den mest mångfaldiga rörelse vårt land har sett. En övergripande arm som når in i varje del av ungdomens vardag.

Detta ligger naturligtvis väldigt långt fram i tiden. På vägen dit är det mycket annat som skall göras. Idag måste vi fokusera oss på att utbilda de som söker sig till oss och att understödja Sverigedemokraterna. När SD kommer in i Riksdagen kan (och ska) vi förvänta oss stora ekonomiska bidrag till vår verksamhet och då behöver inte SD längre organisatoriskt stödja sig på SDU som en halt krympling. Då kan vi aktivt påbörja värvningen av ungdomen till vår rörelse. Det är för denna dag vi kämpar nu. Vissa har menat att SDU bildades för tidigt, att det inte

finns något utrymme för ett ungdomsförbund så länge SD tar så mycket tid i anspråk för SDU:s ledning. Men detta påstående är grovt felaktigt. Grunden för en enorm organisation måste läggas idag. Man kan lätt anta att anslutningen till Sverigedemokraternas ungdomsrörelse kommer att bli stor när SD når upp till riksdagsplatån. Då måste SDU vara redo att snabbt ta in dessa människor, vi måste vara redo att möta dem med öppna armar. Annars är jag rädd för att vi kan missa stora grupper ungdomar, tyvärr (?) är ju inte alltid tålmod någon kvalitet bland oss unga.

Men om SDU skall kunna bli det SDU behöver och förtjänar att bli så kommer detta inte att gå lätt och smärtfritt. En förutsättning är att vi klarar av att behålla de fundament vår organisation byggdes på 1993 och som förhoppningsvis fortfarande är så pass vägledande för oss att människor utanför märker av den. Den som finner SDU intressant skall finna dessa fundament charmiga och lockande, samma fundament skall sticka i våra motståndares ögon och reta dem till vansinne.

Medan SD:s uppgift är att ständigt finna en lämplig balansgång mellan olika uppfattningar för att på så vis locka till sig så mycket väljare som möjligt så gäller inte dessa regler för SDU. Och varför skulle de göra det? När jag har skrivit att SDU är en av Sverigedemokraternas allra viktigaste grenar så har jag med detta inte bara menat i den mening att vi gör mycket för SD och i mycket har delar i deras framgång, SDU har en viktigare roll än så. Vi skall vara en garant för att liberalism och anpassning aldrig kan slå sig in i SD. Ungdomens bästa och viktigaste egenskap är dess otålighet och radikalism. Som ung är man som bekant odödlig och kan omöjligt besegras. Varför avvakta med en förändring när man lika gärna kan göra den idag? Varför kräva något annat än ett etniskt homogent Sverige när det är det vi vill ha? Naturligtvis är denna inställning och känsla inte

alltid i full linje med verkligheten, men den behövs likväl och det inte minst för ett parti som SD. Denna inställning måste finnas som motsats till den bekvämlighet, konservatism och rädsla för uppoffringar som ofta kan finnas bland äldre.

Jag vill med detta resonemang inte skälla på SD. Min poäng är att dessa förhållanden inte är så mycket att göra åt. Ungdomen kommer alltid att vara rebellisk, de äldre kommer alltid att vara mer konservativa. Och det är därför ungdomen alltid kommer att behövas inom politiken, vilken uppfattning de företräder eller vilken ideologi det handlar om är av högst sekundär betydelse. Och vilken annan roll skulle ungdomen kunna fylla, vilken annan överhuvudtaget kunna tänkas fylla?

För låtom oss vara ärliga, med få undantag är det kunskapsnivån högre hos de äldre i samhället, med få undantag finns det här någon plats för ungdomar. Men den unge behövs när man vill nå ett mål. Vill vi förändra samhället så gör vi det nu, idag! Vill vi ha ett svenskt Sverige - ja, vad väntar vi då på? Är oddsen emot oss, verkar de omöjliga? Det spelar ingen roll. Det betyder bara att vi måste göra större uppoffringar i vår kamp. Det är framför allt ungdomen som är beredd till uppoffringar, vi har generellt mindre att förlora än de äldre.

SD har sedan starten varit en väldigt ungdomsbaserad rörelse, och detta har varit av godo. Medan människor i till exempel "Folkviljan och massinvandringen" och liknande grupperingar har koncentrerat sig på att ge ut meningslösa tidningar som inte sprids utanför de traditionella leden, ringa samtal till ledande politiker som föraktfullt avvisar dem och skriva insändare till lokaltidningar så har vi stått på gator och på torg och gett SD ett namn, vi har visat att vi inte backar och att vi är det enda alternativet mot mangkulturen. Det är just detta uppoffrande arbete bland folk, motståndare och sympatisörer, som vi idag skördar frukterna av. Det är detta arbete som ligger bakom att SD nu börjar växa till sig. Nagra äldre, försoffade av sin konservativa och bekväma världssyn, kommer säkert att säga emot mig, men dessa kan inte på något sätt ge några andra förklaringar till att SD växer. Skall vi kanske tro

att det bara är en ren tillfällighet? I sådana fall är det väl lika bra att lägga ner alla former av parti-verksamhet och hoppas att denna slump, som förmodligen har något religiöst inom sig, håller i sig? Tanken är befängd, dåraktigt befängd! Det som ger resultat är naturligtvis självuppoffrande arbete. Det kan vara lite svårt för de äldre konservativa att förstå ibland.

Skall utvecklingen gå framåt, och det skall den naturligtvis, så måste vi bevara och vårda radikalismen inom SDU. Den skall finnas i principprogrammet, den skall finnas i retoriken och den skall finnas i ögonen på våra medlemmar och företrädare. Det värsta som kan hända är att SDU blir en liberal anpassning. Det vore inte bara slutet för SDU som organisation utan också en katastrof för SD, som behöver SDU. Ett SDU som anpassar sig, som ger avkall på våra grundläggande värderingar, fyller ingen funktion för nationalismen. En bra SDU:are är ung, rastlös, uppkäftig och arg. En SDU:are som är ung, bekväm, trevlig

"En bra SDU:are är ung, rastlös, uppkäftig och arg"

och rätt nöjd med tillvaron är ingen SDU:are, inte ens en nationalist. En sådan människa är inget annat av den del av etablissemangen som inte kommer att fylla någon som helst funktion i ett Sverigedemokratiskt Sverige. Och har de ingen plats där så har de naturligtvis ingen plats i SDU heller!

Trots att SDU befinner sig på rätt väg så innebär inte detta att det inte finns uppenbara faror framför oss. Även om jag till största möjliga mån har försökt att undvika det under mina år som ordförande så skall det erkännas att det har förekommit kvotering och avkall i programmet. Tyvärr infinner sig en känsla att det kan finnas genvägar att finna om man väljer den lätta vägen, om man inte alltid ser till vem som är mest kompetent ut för en post utan vem som ser bäst ut i rollen, om man medvetet undviker formuleringar i programmet och propagandan som man vet kan skapa reaktioner. Dessa misstag erkänner jag, för misstag är just vad det är fragan om. Vi slass mot ett monster, en drake, i form av etablissemangen. Denna drake kommer alltid att spruta eld ur sin käft över oss oavsett hur fina och trevliga vi ser

ut, oavsett hur vi formulerar oss eller vad vi undviker att presentera som våra åsikter. Det finns inga genvägar att finna, däremot så försvagar dessa åtgärder oss i kampen mot draken. Det enda som kan få draken att sluta kasta eld över oss är att vi inte längre utgör ett hot mot den, att vi blivit så liberala att vi bildligen har blivit en del av den. Etablissemangen vill att vi skall känna oss rädda, att vi skall närma oss dem - liberaliseras. För när vi gjort detta tillräckligt är vi inte värda mödan längre, vi utgör inget hot.

En sådan utveckling är tyvärr ingen omöjlighet. Ett karaktärslost ledarskap kan skapa en sådan situation. Otalighet med uppoffringen som levnad och ett allmänt dåligt omdöme, eller kanske till och med avsaknaden av en genuin nationalistisk tro kan skapa detta. Som väktare mot dessa avarter som inte har inom vår rörelse att göra måste varje enskild medlem stå. Det är faktiskt varje medlems plikt att dyka upp på Årsmöten och så vidare. Alla som företräder SDU offentligt har fått sina uppdrag av SDU:s medlemmar, allt som skrivs in i SDU:s principprogram formuleras och klubbas av människor som har mandat från SDU:s medlemmar. Människor som man inte vill ska företräda SDU skall man säga emot och rösta emot, idéer som man inte upplever genuint nationalistiska skall man förkasta. SDU ägs av en enda grupp, de som är medlemmar i SDU - och det är deras förbannade skyldighet att hålla förbundet rent.

Ju mer Sverigedemokratien växer, ju fler människor kommer att söka sig till oss som innerst inne inte är övertygade nationalisterna. Man kommer söka sig till oss för gemenskap, för att kunna göra politisk karriär, för att man har kamrater hos oss (eller för att man söker kamrater) och så vidare. Ju mindre man offerar som medlem eller aktiv, ju fler kättare kommer vi att få. Detta är kanske den största faran. Men en liberal inom SDU är inget annat än att se som en infiltratör - och infiltratörer skall sparkas ut med huvudet

före!!!

Min intention som avgående ordförande är naturligtvis inte att mala fan på väggen. Jag anser att SDU är inne på rätt spår och jag tror att detta kommer att fortsätta. Men faror finns onekligen och då är det också min uppgift att påtala dessa. SDU får aldrig bli en anpassning, och skulle så ske så är det enda konkreta att göra att upplösa ungdomsförbundet, brännmärka de ansvariga och bilda ett nytt ungdomsförbund. En rörelse i opposition är bara en halv rörelse - och en halv rörelse kan aldrig genomföra någon form av för-

ändring, och där kan ju både miljöpartiet och kristdemokraterna fungera som avskräckande exempel. Detta får aldrig ske, vi, och andra innan oss, har lagt ner för mycket tid och kraft på detta för att låta våra motståndare få förstöra det.

Det är du som medlem som har det yttersta ansvaret. Skulle SDU gå i en av dessa fällor så bär vi gemensamt ansvaret för misslyckandet. Så glöm aldrig ditt ansvar som medlem i SDU.

Så där, min tid som ordförande är över i och med dessa ord om rörelsens framtid. Kanske de är onödiga, kanske

de kan behövas som vägledning i framtiden. Hur det än går så är det upp till oss alla, oavsett vilken väg SDU går så går vi den vägen tillsammans. Och SDU:s existensberättigande ligger i att vi skall möjliggöra en svensk framtid för svensk ungdom - det får ingen av oss glömma. Minns vi bara detta och håller leden tätt ihop så kan inget stoppa oss!

Framtiden tillhör ungdomen
Ungdomen tillhör landet
Landet tillhör oss!!!
SVERIGE ÅT SVENSKARNA

Jimmy Windeskog

Organisationen:

Sommarlägret i Stockholm

Slappande under lägrets första dag, det var en del nya människor att lära känna.

Volleyboll var en av grenarna i tävlingen mellan Stockholm och Sverige. Du skall titta på bollen och inte in i kameran Marc!

De politiska studierna stod som vanligt i fokus.

Årets upplaga av SDU:s traditionella sommarläger hölls för första gången strax utanför den kongliga hufvudstaden. Under en veckas tid bjöd SDU på föreläsningar, kurser och diskussioner men även mer sociala aktiviteter såsom spel och lek.

Om man jämför med förra årets sommarläger så var det något färre deltagare i år, speciellt om man ser till lägrets första dagar. Det känns lite onödigt då vi i år redan i maj hade fler medlemmar än under hela förra året och att årets läger hölls i Stockholm där vi har väldigt många aktivister. Det är egentligen ganska märkligt, har vi lata aktivister uppåt i landet (eller är det Stockholm som avskräcker?) eller är det så att SDU:s RO är dåliga på att annonsera?

Naväl, vi som fanns på plats redan på onsdagen fick det i alla fall trevligt. Inkvarterade i ett tvavaningshus i ett naturreservat, med tillgång till bade sjö och vackra hagar kunde vi under den första dagen sitta och glassa i solen medan vi lärde känna varandra. Spridningen på deltagarna var bra, från Skåne i syd, via Gotland i öst, till Borlänge i norr.

På torsdagmorgonen satte vi igång med allvaret. SDU Östs ordförande Vavra Suk placerade oss ahörare i solen i en hage och sedan föreläste han under ämnet "Manligt och kvinnligt". Efter maten var det Sverigedemokraternas andre vice ordförande Torbjörn Kastells tur. Han hade en föreläsning om de fyra stora historiska personligheterna SD varje år hyllar: Engelbrekt Engelbrektsson, Gustav Vasa, Gustav II Adolf och Karl XII.

Under kvällen hade vi femkamp mellan två lag, Stockholm ställdes mot övriga Sverige. Lättare akti-

viteter som luffarschack, vanlig schack och dart blandades med volleyboll, kubb och fysiska övningar i skogen. Jag har lovat några stolta deltagare att nämna att vid de mer fysiska aktiviteterna så visade sig att tänkande var mer effektivt än råstyrka. Hur som helst slutade kampen till sist oavgjort.

Under fredagsförmiddagen gavs det chans att fräscha upp sig, det var den enda dagen vi hade tillgång till dusch. Och då denna var något begränsad och lag en bit ifrån så tog det projektet sin lilla tid. Under eftermiddagen var det förbundsordförande Jimmy Windeskog som ledde aktiviteterna. Det blev en debattkurs utifrån SD:s partiprogram. Detta tog ett par timmar i anspråk men det tycktes inte bekymra deltagarna som tog sig an detta med iver. Det skall återigen påpekas hur duktig vår medlemskår är, att företrädare som Jimmie Åkesson och Joakim Larsson skulle kunna göra karriär inom vilket ungdomsförbund som helst (om det inte vore så att de var brännmärkta för sina åsikter) visste vi redan men det var flera som glänste.

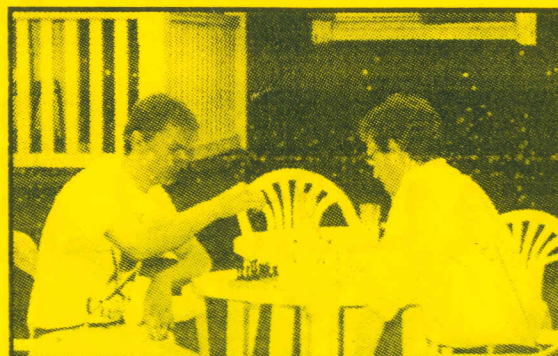
Under hela fredagen kom det mer och mer folk till lägret. Bland annat dök SD:s vice ordförande Johan Rinderheim upp. En annan trevlig överraskning var att vi fick besök från Belgien.

Timmarna före Årskongressen på lördagen var tanken att Jimmy Windeskog skulle föreläsa om nationalism och nationaldemokratien. Men tyvärr satte styrelsens behov av förberedelser inför Årskongressen stopp för detta. Istället fick Rinderheim och Kastell rycka in med kort varsel och överta föreläsningen. Efter Årskongressen var det dags att umgås. Med trevlig musik i bakgrunden åt och drack vi gott framför brasan. Kvällen till ära hade vi inhandlat ett får som nu grillades över elden, det hela var väldigt trevligt och stämningsfullt.

På söndagen avslutades lägret. Men det var tydligt att ingen hade speciellt bråttom hem. Bland annat spelades det ett par lagmatcher kubb (Kastell, Åkesson och Windeskog lyckades till sist faktiskt vinna en match) och frågesport där Windeskog, Kastell och Rinderheim levererade frågor i vitt skilda ämnen. När eftermiddagen kom var det dags att säga "på återseende" och återvända hem till sin hemkommun.

Som vanligt steg stämningen framåt nattimmarna.

Hjärnornas kamp. SDU:s Vavra Suk tog poäng till Stockholm genom att lägga besegra SD:s andre vice ordförande Torbjörn Kastell i schack.

Jimmy Windeskog ledde debattövningarna, där många glänste.

Här ses några av de glada deltagarna framför det får som grillades.

Demokratens utsände

Organisationen:

Årskongressen

2000

“Då står pojkarna på rad...”

Större delen av den nya styrelsen. Mikael Melin, Joakim Larsson, Fredrik Bergman, Peter Pettersson, Jimmie Åkesson, Vavra Suk, Mattias Karlsson, Dennis Ekström och Ulf Blomström.

Det var något färre deltagare i år. Vid podiet syns Jimmy Windeskog, Torbjörn Kastell och Jocke Larsson.

I samband med sommarlägret hölls detta år också SDU:s årliga kongress där olika politiska frågor i vanlig ordning skulle stötas och blötas. De debatter som var på tapeten detta år rörde främst dödsstraffets vara eller inte vara, samt en mycket lång motion från allas vår Vavra Suk gällande fördjupningar i programmets formuleringar om invandringspolitiken. Det var inte utan en viss spänning som vi samlades till kongressens inledning, eftersom åsikterna om dessa frågor gick vitt isär och ingen egentligen kunde veta hur utfallet skulle bli när frågorna väl gick till omröstning.

Undertecknad fick det stora nöjet att bli vald till mötessekreterare för att föreviga detta möte till eftervärlden och borga för att allt inte glömdes bort i den allmänna festyra som inte sällan brukar uppstå efter kongresser.

En överraskning bjöds det på under kongressen: som flera av er säkert redan vet så avgick förbundsordföranden Jimmy Windeskog efter 4½ års hart arbete för den nationella ungdomens sak och lämnade över klubban till den hitillsvarande vice ordföranden Jimmie Åkesson. Windeskog höll ett känslofyllt och mycket blygsamt tal där han gjorde sitt bästa för att förringa sina egna insatser, vilket dock inte gick hem hos publiken, som istället visade sin uppskattning för den gamle (26 år...) kämpen med en stående applåd. Andra förändringar i styrelsen blev att Erika Borgstedt tog över vice ordförandeskapet efter Åkessons befordran och att undertecknad fick ta över förbundssekreterarrollen efter Björn Söder. Man tackar ödmjukast för denna stora chans att tillbringa

minst ett år med att vända rörelsens papper!!! Flera nya namn dök också upp, t.ex. Jonas Millard (Örebro), Fredrik Bergman (Södertälje), Mathias Karlsson (Växjö) och Mikael Melin (Halmstad).

När det väl kom till omröstning om motionerna visade det sig att en majoritet av de röstande var mot att dödsstraffet skulle finnas kvar i programmet, till min egen högst personliga besvikelse. Från och med nu så förespråkar alltså SDU inte längre dödsstraff, även om jag själv såg till att reservera mig mot detta beslut. Näväl, förhoppningsvis kan vi ta en ny strid om detta nästa år...

Vad gäller Vavra Suks motion så blev det förvånansvärt lite debatt om denna mycket långa motion, med tanke på vilka bitvis mycket detaljerade föreskrifter som blev aktuella i och med den. Så gott som hela hans motion antogs i originalskick, och resultatet av detta kan ni se om ni går in på SDU:s hemsida och tittar på vårt nya program (om IT-avdelningen har gjort sitt jobb och lagt ut det, vill säga). Några förändringar är att vi numera tar ställning mot adoption från kulturellt avlägsna länder och att vi numera är lite tydligare i vår målsättning - vi vill bevara Sverige svenskt helt enkelt. Bättre kan det inte sägas!

En hel del debatt uppstod också om den första motionen på dagordningen - Jimmy Windeskogs motion om sexualitet. Efter en hård debatt blev styrelsen överkörd och kongressen antog motionen, som bl.a. innebär att SDU motsätter sig såväl att homosexuella ska ha rätt att adoptera som att de ska kunna registrera partnerskap - en markering till förmån för sunda familjevärderingar med andra ord.

Märkligt nog så verkade det som energin och viljan att debattera avtog successivt ju längre kongressen drog ut på tiden (kanske bidrog det något att ljuva dofter från färggrillningen utanför lokalen började nå in till delegaterna), och det var sannolikt med stor lättnad delegaterna åsåg när mötesordföranden Torbjörn Kastell till slut slog klubban i bordet och förklarade mötet avslutat.

Traditionsenligt i nationella sammanhang så avslutades mötet med att samtliga fyra verser i nationalsången sjöngs för att ge en passande värdig avrundning på ett lyckat möte.

Även under pauserna levde debatterna.

Ny vice ordförande, *A Little Bit Of Erika*.

SDU:s styrelse verksamhetsåret 2000/2001

Ordförande:

Jimmie Åkesson (Sölvesborg)

Vice ordförande:

Erika Borgstedt (Trollhättan)

Förbundssekreterare:

Joakim Larsson (Tierp)

SD-representant/kassör:

Jakob Eriksson (Uppsala)

Övriga ledamöter:

Björn Söder (Höör)

Vavra Suk (Stockholm)

Johan Dahlqvist (Örebro)

Peter Pettersson (Stockholm)

Mikael Melin (Örkelljunga)

Ulf Blomström (Malmö)

Suppleanter:

Dennis Ekström (Stockholm)

Johan Millard (Örebro)

Fredrik Bergman (Södertälje)

Mattias Karlsson (Växjö)

Joakim Larsson

Debatt:

Kvinna i SDU

Mina två första artiklar "Varför kvinnor skyr sverigedemokratin" och "Jag - en feminist" tycks ha fått vissa att reagera. Det tycker jag är jätteroligt. Det var nämligen det som var meningen. Nu både märks och känns det att en kvinna tagit plats inom Sverigedemokratisk Ungdom. Jag är den enda kvinnan i vår riksstyrelse och det kan kännas lite ensamt emellanåt.

Men det som är roligast med att vara kvinna inom ett ganska mansdominerat förbund är att när man uttalar sig i vissa frågor reagerar männen och det blir ofta diskussioner. Som nu efter den sista artikeln om feminism. Jag tänker inte nämna det vidare mer än att jag är ledsen, ärade ordförande, jag tar inte tillbaka något av det jag skrev. När det gäller den första artikeln vet jag inte vem som klagat, jag fick då inte höra något negativt. Det är kanske möjligt att våra manliga medlemmar inte ville kritisera min första artikel i Demokraten av rädsla att jag skulle bli ledsen och sluta skriva. Det som är roligt med den artikeln var att vi strax efter att Demokraten hade släppts, hade riksstyrelsemöte. Det som sades om min artikel där var kul, männen stod i kö och bad om att få vara med i den kalender med SDU-killar jag efterlängttade. Så vem vet, om några år kanske vi kvinnor kan köpa en årskalender prydd med SDU-killar, kandidater saknas inte! Det är kul att artiklarna väcker uppmärksamhet, och mitt syfte med att vara medlem i ett politiskt förbund var inte att vara passiv, utan jag vill göra min röst hörd och kunna påverka. I ett förbund där det inte finns många aktiva kvinnor kan man kanske tro att det skulle vara svart, men det är precis tvärtom inom SDU, här lyssnar man på varandra oavsett vilket kön man har.

Den största skillnaden mellan mig och männen är den uppgift jag av naturliga skäl fått som ensam kvinna. Det är nämligen att vara en förebild för alla unga kvinnor, samt att göra en

kvinnas röst hörd i de politiska sakfrågorna. Detta behövs för att ett förbund skall bli stort och förtroendeingivande. Ett förbund utan kvinnor visar bara att det är ett litet förbund som inte lyckats locka med sig några kvinnor, och därav blir slutsatsen att förbundet kom till av män och enbart vänder sig till män. Ett sådant förbund är inte SDU, SDU vänder sig både till män och kvinnor gammal eller ung, det spelar ingen roll. SDU är det organ som kommer få sverigedemokratin att bli den stora folkrörelse som vi vill att den skall bli. Kapaciteten finns, morgondagens riksdagspolitiker finns inom SDU! Och jag är glad att få ingå i detta förbund och att kunna få ta del av den stolthet och glädje vi kommer att känna den dagen vi får vart stora politiska genombrott. Naväl, det kanske börjar kännas trist med alla dessa artiklar om kvinnor och män, men för mig är det både ett viktigt och intressant ämne. Vi kvinnor utgör en stor del av den svenska befolkningen och det är därför av vikt att vi blir fler kvinnor inom SDU eftersom SDU är Sveriges framtid. Det kanske kan låta som stora ord av mig eftersom vi i dag inte ens sitter i riksdagen, men jag övertygad om att vi kan få alla svenskar att vakna och se vad dagens politik gör mot vårt land. Det finns i dag endast ett parti som för en klok och mänsklig politik och det är Sverigedemokraterna. Tids nog kommer svenskarna inse detta och det stora genombrottet är ett faktum. Med vår vilja och kompetens gar det inte att misslyckas! Att jag alltjämt tjarar om kvinnor och män kommer då förhoppningsvis ha lett till att vi är fler kvinnor som får ta del av platserna på Rosenbad. Det är viktigt att få kvinnor att engagera sig så de själva kan vara med att påverka både sin egen och Sveriges framtid.

Att vara ung kvinna i dagens Sverige är inte alltid så enkelt, jag har själv varit ung och är fortfarande inte lastgammal, så jag vet. För att kunna

påverka och hjälpa unga kvinnor att hitta sin fasta punkt i livet krävs det en debatt och en förståelse som dagens samhälle verkar sakna. Alla dessa våldtäkter, misshandelsfall osv kvinnor få utstå varje dag är ett bevis på att dagens förda politik misslyckats. Det är min uppgift som politisk aktiv att försöka ändra detta samhällsklimat och den skeva syn många besitter när det gäller kvinnor. Det är därmed inte sagt att någon inom SDU har det, men det är ändå upp till alla oss som jobbar för att få ett Sverige som bygger på kärlek, solidaritet, omtanke osv, att vara uppmärksamma på ett problem som så många andra inte verkar se eller har viljan att göra någonting åt. Därför är det viktigt att jag som kvinna belyser problemen ur en kvinnlig synvinkel så att vi inom SDU i alla fall bryr oss om och ser proble-

men som kostar så många kvinnor onödigt lidande varje dag. Nästa artikel kommer förmodligen att handla om nånting annat, men jag är säker på att det kommer finnas anledning att åter ta upp detta intressanta ämne!

Erika Borgstedt

Åter igen denna kalender ja... Nästa gång fröken Borgstedt tar upp ämnet kanske hon kan räta ut en hel del frågetecken genom att tala om exakt vem som kan tänkas köpa den?

Intervju:

Windeskog tackar för sig!

Jimmy Windeskog har avgått som ordförande för Sverigedemokratisk Ungdom och ersatts av Jimmie Åkesson från Sölvesborg.

I anslutning till detta säger vi tack och hejdå till Windeskog genom att intervjua honom om de åren som gått sedan han tillträdde på sin post.

Till nästa nummer kommer vi att presentera vår nye ordförande mer utförligt!

Hur kom det sig att du blev SDU-ordförande, eller SDU-ansvrig som det då hette?

Från början såg jag mig lite som en nödlösning, men i efterhand har jag förstått att det inte var så. Som så vore fallet så vore ju till exempel Mikael Jasson nödlösningarnas nödlösning som ordförande, och så är det ju inte.

Som jag förstår det så gjorde jag väl ett visst intryck på partiets ledning när jag blev riksaktivist under 1994, efter vad jag har hört så var det väl mest efter vitsord av tidigare partiledare Anders Klarström jag fick förtroendet.

På ett sätt var jag naturligtvis en nödlösning. Jag har aldrig haft några organisatoriska egenskaper, åtminstone inte när det gäller att fullfölja organisatoriska planer. Min starka sida har varit att representera i media, tala och skriva. På dessa områden tycker jag själv inte att jag hade något att bevisa när jag fick posten 1996, och hade jag det så anser jag mig nog ha stått provningarna pall under sommarturnéén samma år.

Hur som du från början med i SD/SDU, och varför?

Som så många andra på den tiden så kom jag i kontakt med SD via ett klistermärke och ett efterföljande telefonsamtal, det var sommaren 1989. Men det dröjde innan jag blev aktiv och medlem, då jag varken ungicks eller ens kände några nationalister så tvekade jag, 1992 blev jag medlem och lokalaktivist, sedan tidigt 1994 har jag arbetat på riksnivå.

Jag gick naturligtvis med på grund av frustration av samhällsbilden, visst ville jag förändra. Men då hade jag nog egentligen gett upp. Problemen var så stora och SD så litet. Kanske var det framför allt en nationalistisk gemenskap jag sökte. Men väl i SD har jag förstått att vi inte bara har chansen till att kunna förändra, utan vi har en riktigt bra chans till det.

Jo så långt SD, men SDU då?

Jag blev medlem i SDU under dess första år 1993, men så mycket mer blev det inte. Efter valet 1994 var det på mitt initiativ SDU Dalarna drogs igång. Vi bakom hade dock lite väl högt satta mål vill jag minnas. Visst kom det medlemmar, men dessa var mer intresserade av att festa och att ha kul medan vi försökte, efter förmåga, bygga en sund ungdomsrörelse. Förmodligen tog vi i lite för mycket, efter att ha lanserat en midvintermarsch i Dalarna på ett par mil försvann det mesta av intresset och medlemmarna.

När jag 1995 blev kanslitst på SD-Riks kansli i Stockholm var det jag som fick ta ansvar för SDU, någon riskledning för SDU fanns då inte. Så jag antar att det var logiskt att jag fick ta över SDU officiellt ett par månader senare.

Hur upplevde du det?

Spännande och förvirrande. Som sagt, detta med att bygga organisation är inte min starka sida.

Det svåraste testet stod dock inte där. Det talas mycket om

SD:s "utrensning" av skinnskallar och så vidare, det är till största delar en stor myt då dessa aldrig var medlemmar i SD. Värre var det med SDU under åren 1993 till 1995. Under ledning av ordförande Wennerstedt och vice ordförande Johansson försökte SDU medvetet under denna tid dra till sig dessa subkulturella element. Vårt att komma ihåg att SDU med denna taktik blev väldigt stora, ja nästan lika stora som SD.

När jag tog över fanns två val. Antingen fortsätta på denna destruktiva linje, förvisso ha förfogande över en stor rörelse men också en rörelse som förr eller senare skulle leda till fördärvet. Det andra valet var att helt slå undan benen på den egna rörelsen och börja om från nytt. Eller från nytt är fel att säga, det vi fick med oss var ju ryktet så det var att starta en fotbollsmatch med tio mål i baken. Men det var naturligtvis den enda vägen att gå. Men det är klart, det var ofta ensamt och det kändes ofta svårt och motigt.

Men min poäng är denna: SD:s "utrensning" kostade inget för det påverkade inte organisationen alls, förutom demonstrationsdeltagare och SD höll i alla fall på att lägga av med demonstrationer. Vad vi i SDU gjorde var mer radikalt, ordagrant så bad vi majoriteten av våra medlemmar att *dra åt helvete!* Vem som helst förstår ju att det efter något sådant blir lite svårt att bygga en stor rörelse, vilket i och för sig aldrig har varit min målsättning.

Hur då menar du? Vad har då varit din målsättning?

Utbildning! Det viktigaste för mig har varit att de som lämnar SDU skall göra det med en medveten nationalism i bakhuvudet och en förmåga att uttrycka det i ord. Om jag har lyckats eller inte vet jag inte, men jag kan konstatera att vi har väldigt många duktiga medlemmar. Det låter kanske konstigt, men jag har ofta blivit väldigt positivt förvånad av kvaliteten inom SDU.

Vad det något som frustrerade när jag gick med i SD var det bristen på utbildning. Det har varit så gott som noll. Och tro mig, när jag skrev skriften "SD 10 år" gick jag i detalj igenom vad partiet har gjort, efter det kan jag konstatera att jag ensam har hållt mer politiska debattkurser än hela SD har gjort sedan starten 1998. Jag skäller inte på SD, men denna avsaknad gjorde att det blev ett ämne som jag prioriterade, liksom jag har prioriterat debatt som redaktör för Demokraten.

Du har sett både det gamla och det nya SD, var det verkligen bättre förr?

Både ja och nej. Ja på det sättet att det var en mycket bättre sammanhållning förr. Men jag antar att det är naturligt att den minskar i och med att vi växer. Nej på det sättet att det är så mycket målmedvetet numera. Men nej, det var inte bättre förr. Jag saknar den gamla tiden men jag önskar den inte åter.

Skillnaderna mellan Anders Klarström och Mikael Jansson som partiledare då?

Enormt. Jansson kan inte alls mäta sig med Klarström som politiker. Men å andra sidan var Klarström en av landets bästa talare så vem kan det? Jansson å andra sidan har en läggning för taktik och organisation som Klarström aldrig hade. Klarström kunde minsann vara provocerande, men sällan beräkande - det är det som Jansson tillförde. Jansson är kanske ingen politiker i ordets rätta bemärkelse, åtminsto-

ne inte som representant, men han var vad SD behövde efter Klarström.

Det låter som du inte är helt nöjd med Jansson?

Förvisso. Jansson är en väldigt bra och rolig, jo det är sant, person och på det planet har vi inga problem. Däremot är jag inte helt nöjd med hur han leder partiet. Jansson har förvisso mitt förtroende i dagsläget, jag ser inte någon efterträdare. Men det betyder inte att jag inte kan ha reservationer emot honom, för det har jag. Men det finns också en ideologisk skillnad mellan oss. Jag ser Jansson som liberal och konservativ och mig själv som radikal och revolutionär.

Har det varit mycket problem med SD för SDU:s del under dina år?

Tveklöst ja! När jag tog över hade SDU ingen självständig ekologi, vi fick ta det SD gav oss oavsett hur mycket pengar vi drog in - brödsmulorna under bordet alltså. Det var väldigt frustrerande att inte kunna ge ut egna bulletiner, flygblad, klistermärken eller tidningar. Men med tiden har det blivit allt bättre. Efter att SDU blev självständigt 1998 så har verkligen SD tagit sitt ansvar. I detta sammanhang måste jag tacka SD:s kassör Arnold Boström. Han höll tillbaka SDU:s utveckling tidigare, men numera hjälper han och SD SDU på ett väldigt föredömligt sätt. Så till SD känner jag bara tacksamhet.

Bästa minnet från tiden i SDU då?

Svår fråga. Det bästa generellt är nog gemenskapen, den är roligare och spontanare än den inom SD. Skall man ta något enstaka exempel så får det bli SDU:s sommarläger på Gotland 1996 och sommarlägret på västkusten 1999.

Men allra roligast var det när vi var ett par SD- och SDU:are som blev inbjudna till Front National i Paris 1997.

Front National hade där slagit upp en marknad, festival som täckte mer än tio fotbollsplaner och till och med hade ett tivoli med

pariserhjul. Under två dagar var det mer än 45 000 nationalister som drack, åt, umgicks, lyssnade på tal och hade allmänt trevligt. Något sådant glömmar man aldrig.

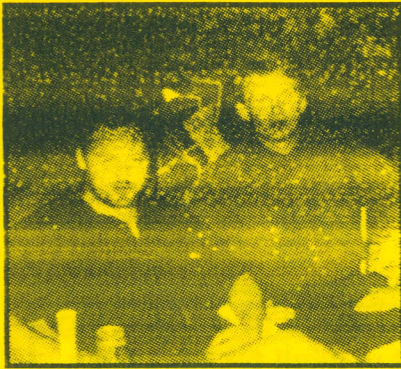
Dessutom blev vi inbjudna till en tillställning med Front Nationals höjdare. Att få samtala med Jean-Marie Le Pen är nog det största jag har varit med om i mitt liv hittills. Jag minns inte ens något av samtalet, så tagen av stundens allvar var jag.

Det sämsta då?

Ack dessa besvikelser, det har ju blivit några genom åren. Det värsta har dock varit alla som inte ställt upp när de har lovat. Jag kräver inte alla skall vara aktiva, men har man lovat

Windeskog här med tidigare vice ordförande Tina Hallgren-Bengtsson. Bilden är förmodligen tagen innan Windeskog skrev om Tina i sin IT-krönika.

Windeskog brevid sin främsta politiska förebild, SD:s förste partilöedare Anders Klarström i Göteborg 1996.

olika saker, det är MTV ena stunden, AIK andra och något annat i den tredje. Det är det man har att utgå ifrån så att det ibland försvinner människor får man leva med.

Däremot ligger nog trots allt mina största bevilkelser inom SDU. Ibland har man ju träffat människor som man trott se något unikt i - en människa som verkligen är något att satsa på. Man kan väl säga att det har varit fyra personer som jag tagit under mina vingar i egenskap av ordförande genom åren, av skiftande ålder, bakgrund, geografiskt boende och kön. Alla dessa människor har som jag sett det svikit både mig, SDU och SD. Jag ansträngt mig för deras skull och satt mitt rykte på spel, men detta har för dessa inte spelat någon roll.

Inte lust att ge några namn?

Definitivt inte. De flesta av dem läser väl detta då de fortfarande är medlemmar och förhoppningsvis vet de vilka de är. Men man måste kunna gå vidare, det som har skett har skett helt enkelt.

Appropå skett ja, varför valde du att avgå som ordförande.

Av flera skäl. SDU behöver någon som kan bygga en fungerande organisation, i det skedet räcker det inte med att kunna tala och skriva. Sedan har jag ju suttit på denna plats i fyra och ett halvt år, det är mycket tid i ett ungdomsförbund. I ett vanligt ungdomsförbund sitter en ordförande normalt två år, i extrema fall tre. Det är helt enkelt tid för både mig och SDU att gå vidare.

Inga fördelar med att ha varit ordförande?

Egentligen inte, det har generellt bara betytt mer arbete och mer resor. Jag tror till exempel inte att mitt inflytande på SD har ökat. Fast jag har ju kunnat utveckla mig mer än andra. Och det är klart, hade man bara velat hade man nog kunnat dra "ofina" fördelar i samband med att man möter nya medlemmar, om du förstår vad jag menar. Men jag har försökt att hålla en mer seriös hållning och jag hoppas också innerligt att människor ser det på det sättet.

Så vad skall du göra nu?

Ta steget upp i SD. Rent konkret skall jag först och främst ta ansvaret över deras bulletin. Lokalt sett skall jag flytta från Borlänge, jag hoppas att jag i valet 2002 kan få en plats på någon lokalvalsedel så jag har en chans att komma in i kommunalfullmäktige då. Jag siktar också på att sitta kvar i

en sak så skall man hålla det också. Situationen är ju löjlig egentligen, jag är 25 år och är på något sätt en veteran inom SD - det är skrämmande. Jag tar allt sådant här otroligt personligt, därför är det också de största bevilkelserna.

Men SDU då?

Det är inte samma sak. Som ungdom skall du prova på

SD:s riksstyrelse.

Sedan hoppas jag att jag kan skriva för både hemsidan och SD-Kuriren.

Rent personligt har jag börjat skriva för två opolitiska tidningar, det kommer jag att fortsätta med även om det tar lite tid. Jag håller också på med två böcker varav åtminstone en kan kallas helt opolitisk.

Så det är slut med SDU nu?

Inte helt. Jag har lovat att skriva ytterligare två skrifter som i grunden bygger på skriften "Nationalism i ett land" samt ett par ideologiska artiklar. Jag blir naturligtvis kvar som medlem och kommer därmed också att lägga mig i den interna debatten, framför allt i Samtal I Skamvrån.

Hur tror du att SDU utvecklas nu?

Jag tror inte skillnaden blir så stor. Förvisso är kanske Jimmie Åkesson mer liberal än mig och min franvaro i styrelsen har ju i mycket fyllts ut med liberala förmågor. Men samtidigt har ju jag som ledare jämkat mycket åt det liberala hållet för att hålla samman partiet. Så pass mycket faktiskt att jag inte tror att det blir så mycket skillnad under Åkessons ledning. I Åkesson har SDU fått en fullkomligt kompetent ordförande och det finns ingen anledning till oro inför framtiden.

Men personligen skall det bli skönt att slippa rollen som ansvarig. Min roll ÄR att vara radikal, det skall bli skönt att kunna driva sin egen linje utan att behöva ta hänsyn till andras åsikter, och framför allt slippa att vara ytterst ansvarig för resultatet.

Du har varit ledare för SDU i mer än hälften av förbundets hela levnad. Hur känns det nu att lämna posten?

Både vemodigt och skönt. Skönt på det sättet att jag nu kan koncentrera mig på det jag är duktigt på. Men samtidigt har tiden i SDU varit en väldigt lycklig sådan. Jag har fått chansen att göra något som väldigt få får göra, och jag är väldigt tacksam för detta. Jag är skyldig alla medlemmar i SD och SDU ett tack för detta förtroende. När jag kommer att se tillbaka på dessa år så kommer jag att minnas dem som väldigt lyckliga. Det största tacket skall gå till dem som har stått ut med att arbeta nära mig under dessa år.

SDU kommer alltid att ligga närmast mitt hjärta och jag vill återigen påtala hur tacksam jag är för denna tid. Även om jag skäller ibland så har denna tid varit något fantastiskt!

Med dessa ord tackar vi, och tar samtidigt avsked, från Jimmy Windeskog.

Windeskog tillsammans med Front Nationals ledare Jean-Marie Le Pen i Paris 1997.

Liberalismen

“- Det är väldigt viktigt att jag...”

Som alla vet får Sverigedemokraterna aldrig chansen att själva föra ut sin ideologi. När man skriver om oss skriver man oftast vad man VILL att vi skall tycka, sällan VAD vi egentligen tycker. Detta är naturligtvis ett vidrigt förfarande, grovt odemokratiskt och omoraliskt.

När vi här i Demokraten skall gå igenom de politiska ideologierna så tänker vi göra det demokratiskt. Vi har ofta invändningar mot våra motståndare, men när vi skall förklara deras ideologier så tänker vi göra det på det sätt de själva gör detta. Det kan alltså i denna artikelserie verka som att vi accepterar tankar och dogmer, så är icke fallet. Men har man frågor om en Volvo så går man till en volvohandlare och inte till en SAAB-försäljare. Och vill man veta något om liberalismen så lyssnar man på liberalernas resonemang.

Men att vi förklarar ideologier på detta sätt betyder inte att de skall stå oemotsagda - tvärtom. Vi vill ha in reaktioner, reservationer, ifrågasättanden och frågor om de ideologier som vi kommer att ta upp. Denna artikelserie syftar inte bara till att informera om våra motståndares ideologier, den skall också stimulera debatten om dessa.

På så sätt hoppas vi att du som läsare skickar in reaktioner - låt vreden flöda!

Individen i centrum och misstro till kollektiv. Det är en av de tankar som liberalismen grundar sig på. Utgången är alltid den egna människan, och då hon (enligt liberalerna) framför allt eftersträvar nytta och/eller lycka så kan hennes strävanden efter detta endast inskränkas av andra individers motsvarande strävanden. Och det är också den enskilde som skall ta de beslut som berör denne, detta enligt uppfattningen att det endast är hon som vet vad som är bäst för henne. På så sätt skall staten lägga

sig i människors liv så lite som möjligt.

Människan är innerst inne alltid en god varelse som under rätt förutsättningar (den fullkomliga "friheten") också tar rätt beslut för sin egen person utan att detta drabbar någon annan. Och skulle hon ta ett beslut som inte är bra för henne själv (vilket enligt liberalen förvisso är ett subjektivt utlatande, da det är varje individs rätt att bedöma vad som är "rätt" eller "fel" för denne) så står det i hennes frihet att göra detta så länge det inte drabbar några andra. Så här skall man alltså uppnå "största möjliga lycka för största möjliga antal".

Detta kan man säga är tva av de viktigaste utgångspunkterna i liberalismen. Men samtidigt skall man ha i åtanke att liberalismen är en ideologi som har förändrats oerhört mycket under

årens lopp. Fran början vände man sig emot allmän rösträtt och var en revolutionär rörelse. Franska revolutionen som medförde en militärdiktatur och kastade ut Europa i ett blodigt krig ändrade på delar i tankegangarna. Revolutionen förkastades så länge den inte vände sig mot en totalitär regim och steg för steg vann idén om allmän rösträtt mer inflytande. Förvisso fanns det från början ett motstånd mot kvinnlig rösträtt och uppfattningen om att mer "meriterade" medborgare skulle ha fler röster, detta inslag försvann dock och under liberalen John Stuart Mill så formulerades tankarna om en representativ demokrati. Den är uppbyggd på samma sätt som den fria marknaden. Med modellen "en man, en röst" så menade man att alla individers (det ständiga nyckelordet) viljor skulle väga lika tungt. Tanken är förvisso fin och sann, men med detta försöker man ofta förklara att "den fria marknaden" skulle vara demokratisk, ja till och med grunden för demokratin. Den jämförelsen haltar ju betänkligt då man inser att den jämlikhet som finns med systemet "en man, en röst" inte finns inom marknaden då denna bygger på ekonomisk orättvisa (ordet "orättvisa" betyder i detta fall "skillnader i inkomst"). För att komma runt detta problem för man ett resonemang där man menar att man eftersträvar samma utgångspunkter i livet (tillgång till friutbildning och så vidare) och att anställningar skall löna sig.

Den enskilde individens totala frihet är inte bara en moralisk fråga. Den skall också fylla en praktisk funktion för samhället. Om människan ges frihet så skall samhället samtidigt uppnå materiella och kulturella framsteg är tanken. På samma sätt skall den representativa demokratin leda samhället framåt, detta i fyra

delar.

Den skapar förutsättningar för:

1. Individens självförverkligande. J. S. Mill (som bland annat fungerar som mentor för Jörg Haider) menade att om en människa inte får göra något för sitt land inte heller kommer att göra något för det.

2 och 3. Ekonomiska och intellektuella framsteg. Något som skall komma då människor kämpar för sitt egna liv, sin egna välfärd och rikedom allena.

3. Medborgaranda och gemenskapskänsla. Detta skall uppstå naturligt då alla utgör en lika stor del av det gemensamma ansvaret (vilket i grunden knappast kan kallas en liberaltankegång, snarare en kollektivistisk).

Samtidigt för man en evig kamp emot den offentliga sektorn. Staten kan inte ensam uppfylla de krav medborgarna ställer utan det måste vara fritt för varje individ att välja mellan olika alternativ, som då skall utgöras av privata producenter.

Rörelser i Sverige:

Framför allt är det folkpartiet som profilerat sig som liberaler i Sverige. Men man har i sitt socialliberala tänkande gått så långt att man idag har väldigt få trådar med den klassiska liberalismen. Istället har man blivit vad som hos oss brukar kallas liberalmarxister.

Den moderata rörelsen i Sverige har i mycket närmat sig liberalismen. Detta gäller moderaterna och LUF, de sistnämnda verkar dock mer och mer anamma nyliberalismen.

Ann-Sofie Hansson

Fredrik Bergman

Fredrik kommer från den miserabla förorten. Där är han en av dem som tagit initiativet till kommunföreningens återuppbyggnad. Fast det inte har hänt så mycket i Södertälje på ett tag så var det en gång i tiden en av SD:s första lokalavdelningar.

På årets Årskongress blev Bergman invald i SDU:s RO-styrelse.

1. När och hur blev du nationalist? När kom du in i SDU?

Det var väl när jag var 17 år, men jag var vänster och svängde kanske lite långt till en början. Jag märkte ganska snabbt att det var något som jag inte ville befatta mig med. Mina ungefär nuvarande värderingar kom efter något år. -97 gick jag med i SD och SDU förra året.

2. Ungdomar finner idag sällan intresse i partipolitik, hur bryter vi den trenden?

Genom att få de att förstå att allt det som händer i politiken kommer att påverka även deras liv. Att vilket håll och hur är upp till dem själva.

3. I vilken riktning vill du att SDU skall utvecklas, och hur kommer vi dit?

Jag tycker att vi har hittat ganska rätt, med mycket intern debatt och att alla har rätt att ifrågasätta.

4. Hur har du själv, personligen, kommit fram till de politiska värderingar du har idag? Influenser och förebilder?

Det är främst genom mitt arbete i SD som jag lärt mig var jag egentligen står. Influenser och förebilder är personer som Heidenstam, Väinö Linna och även Hans von Hofsten.

5. Finns det någon fråga som du skulle vilja föra upp på SDU:s dagordning?

Alla städernas hemlösa, det är fruktansvärt att se alla landsmän gå runt utan hem. En viktig solidaritetsfråga för mig.

6. Finns det någon fråga som SDU driver idag som

man borde tona ner eller helt avstå ifrån?

Dödsstraffet. Utöver att jag inte tycker om det, så är det mycket kontroversiellt och kan hindra nytt folk att ta kontakt med oss. *(Observera att detta är skrivet efter Årskongressen.../Red anm).*

7. Kulturen ligger ju oss varmt om hjärtat, men får inte så mycket utrymme i den politiska debatten. Kan vi göra något åt detta?

Jag tror att en sådan debatt måste komma igång naturligt, men vi kan ju försöka föra upp det på agendan vid olika evenemang.

8. Finns det någon chans att hålla Sverige utanför EMU, och i så fall hur?

Den chans vi har är att ta plats i Europaparlamentet och med hjälp av de andra nationella partierna lägga ner hela unionen.

9. Hur gör vi SDU till ett bättre förbund och SD till ett regeringsparti?

Genom att anordna mer aktiviteter så att nya finner något mer i förbundet än ett medlemskort. Och att försöka komplettera SD med våra aktiviteter.

10. Riktlinjer och förebilder säger ju lite om en person. Vem föredrar du, Jörg Haider eller Jean-Marie Le Pen?

Le Pen, det ska aldrig finnas spekulatation eller tolkningsutrymme om var en politiker står.

Här ses Fredrik Bergman ivrigt arbetandes på gator och torg!

Till nästa nummer...kommer vi att presentera vår nye ledare Jimmie Åkesson närmare. Det skulle naturligtvis ha skett redan till detta nummer, men bytet av ordförande kom ganska överraskande för många, vår redaktion inräknade.

Alltså låg stora delar av denna Demokraten redan klar innan Årskongressen, och i detta fall så prioriterade vi en sista intervju med Windeskog.

Mer Åkesson till nästa nummer således...